

Несподівана знахідка

Ні, тут щось не так... Внутрішній голос Ештона запротестував проти такого безглузлого марнування часу. Уявіть собі — такий натовп у будинку навпроти, а він за відсутності захисту ще не вловив жодної думки!

Ештон зазирнув через балкон і водночас ще раз прорахував можливість утечі. Наче все гаразд, дерево міцне й розлоге, витримає його. Та й будинок, на балконі якого він зараз перебував, здавався просторим, не те що його теперішнє помешкання. Одна з двох Ештонових кімнат у невеликому будиночку, який він ділив із шістьма сусідами, була наполовину заповнена ще не сортованими наплічниками. Більша частина виловленого, посортована й ушільнена, лежала в одній із кімнат у домі Джона. Тому все, що сказав Клізі щодо будинку товариша, стосувалося безпосередньо й Ештона.

Ештон уперше зустрів Джона під час навчання в школі ловців. Випадкове знайомство, яких було в його житті багато, не віщувало життєвих змін. Знову зустрілися в одній із Ештонових мандрівок, і Джон запросив його погостювати. Через кілька років після закінчення ловецької школи юнак із Палацового міста перебрався сюди, у місто Світла. Джон так захопив його

розповідями про особливість цих місць, що Ештон, трохи попоїздивши по інших краях, вирішив оселитися саме тут. Місто художників, талановитих людей, одержимих наукою і втіленням неймовірних ідей... Разюча схожість із Палацовим містом заворожувала. А Джон переконував, що саме місто Світла найкраще з усіх, які тільки існують. Що ж, чари цього міста подіяли й на Ештона — йому тут сподобалося, ба більше, він залишився тут жити й полюбив його не менше за Палацове, хоч воно й було прамістом, головним із найважливіших міст усіх їхніх світів.

Вони з Джоном були немов брати. Кожен із них у скрутну хвилину був готовий віддати товаришеві все, що мав. Ештон знав, що потрібно працювати для себе, для сестри, допомагав Джонові... А зараз він витрачає купу свого дорогоцінного часу на цей невдячний будинок. Думок тут роїться стільки, що наплічник мав би заповнитися блискавично. Але час спливає, як і надія на щедрий улов. А ще той ненависний Клізі із вимогою терміново внести оплату... Ештон не знав, чому й куди раптово зник Джон, та повною мірою відчув важкість купи проблем, які звалилися на його плечі.

Якщо юнак правильно зрозумів Клізі, тепер доведеться чи то віддати суму, приблизно рівну всьому, що він наскладав за роки праці, чи то платити щомісяця чималу кількість грошей, не сподіваючись на те, що Джон з'явиться. Юнак, звісно, мріяв мати будинок, та ніколи не уявляв, що колись йому належатиме Джонів дім. А ще він розумів, що мусить вислухати Клізі, переглянути документи і з'ясувати справжні умови оплати, на які погодився Джон, заставляючи будинок.

Ештон зітхнув. Навколо надто тихо. Переконавшись, що ловити тут нічого і він даремно витрачає час, вирішив забрати налаштований на сусідній будинок думотон. На мить затримався, притис долоню до холодної кам'яної кладки і раптом...

Пригадав? Так, він наче щось пригадав... Спомин майнув блискавкою. Цей будинок скидався на дім його дитинства. Будинок, на фасаді якого красувався герб, великий сад... Ештон пригадав балкон зі зручним великим кріслом... Притулився щокую до холодної стіни й згадав, що мама для них із сестрою завжди залишала ключ за таємною цеглиною під вікном. Ештон вимкнув думотон і вже готовий був забратися геть, та спомини не відпускали. Юнак переліз через дах, нечутно стрибнув на балкон, що виходив у сад, м'яко торкнувся рукою піддашня й нахилився до вікна. Ось тут... П'ять цеглинок угору, виступ, дві цеглинки вліво, ще тричі по п'ять догори, а тепер іще п'ять праворуч. «Чому тремтить рука? — міркував. — Наче роблю щось недозволене або викриваю щось приховане від усіх». Наступну цеглинку слід натиснути шосили, і тоді в попередній, схожій на шухляду, виїжджав ключ. Ештон поклав долоню на потрібну цеглину... і раптом відчув, що вона западає. Він притис сильніше, відчуваючи, як сильно стукотить його серце, і побачив знайому шухлядку, усередині якої намацав ключ і якусь невеличку пляшчинку, яку машинально поклав до кишені.

«Не може бути, це не збіг! Така схованка могла бути тільки в нашому будинку! То я родом звідси? Невже все так просто? Стільки років подорожував, блукав містами, марив світами, а варто було уважніше ходити вуличками міста, у яке приїхав на поклик товариша, щоб знайти свій дім?» — подумав він. Декілька разів вдихнув і видихнув для заспокоєння. А хто йому сказав, що така схованка була тільки в домі його дитинства? Може, його пам'ять знову викидає чудернацькі коники? А як ні?..

Ештон трусонув головою, наче це допомогло б йому бачити чіткіше, протер очі. У горлі застряг якийсь клубок, не даючи дихати. Цього не може бути! Не може! Проте щось усередині кричало, що нарешті він удома, він таки знайшов свій дім.

Ештон вдихав на повні груди й відразу видихав, щоб не розплакатися, як дитина. Раптом зринули із забуття образи батьків, та він негайно відігнав від себе це напівпрозоре марево спогаду, бо відчув якусь непевну тривогу, що неначе прочистила його думки й відкинула все зайве. Ані шурхоту, ані подиху вітру. Хлопець натиснув на кнопку думотона, щоби виловити сторонні думки. Прислухався. Тихо. Для чогось поклав знайдений ключ назад у цегляну шухляду, зачинив сховок, перестрибнув із балкону на дах і... розгубився.

Було від чого! Унизу одна напроти одної мовчки стояли дві групки людей. Вишневі та фіолетові плащі означали приналежність до найвищих шаблів влади. Спочатку згори все здавалося схожим на розмову, хоч самого спілкування не було чути, але в їхніх жестах, позах відчувалася певна напруга. На щастя, ніхто не стежив за будинком, який прихистив Ештона, бо інакше він став би для нього пасткою. Якби не його знахідка — ключ, — то, звісно, юнак не прогавив би початку сутички, та, імовірно, потрапив би в її самісіньку гущу, що було зовсім не бажано. Думотон, уже знову ввімкнений, працював у беззвучному режимі. Отже, треба лишень перечекати, поки припиниться той безлад. Щось схоже на кулю зі свистом пролетіло біля скроні юнака, а внизу озброєні й майже однаково зодягнені люди зійшлися в герці.

«Вогнекрили! — здогадався Ештон. — Хіба й вони воюють поміж собою, як прості смертні?» Гірко посміхнувшись, подумав, що навряд чи така неймовірна подія зараз справила на нього належне враження. Мабуть, він пройшов крізь якусь зачакловану браму, бо останні події суттєво вибивалися з ритму звичайних. Аж тепер він зрозумів, чому думотон не працював — думки вогнекрилів були незахищені тільки тоді, коли вони самі цього бажали. Інакше — жодних шансів заволодіти їхніми помислами.